

به یاد زهرا جان

ای تو همه سردی و سکوت و سیاهی
رحم نکرده‌ی بر آن بهار شکوفان؟
شرم نکرده‌ی ز روی آن زن زیبا
آن که سرا پا جوانه بود و جوان بود
پاک تر از شبنم سپیده همان بود
جانش نور ستاره های درخشان
بیکر پاکیزه اش چو مریم عذرا
طبع بلندش چه ساده و صمیمی
زهرا زهرای مهربان شکیبی

او که به دل عشق آتمین وطن داشت
دیر زماق آشیانه در دل من داشت
رویش خندان و خنده اش چه خوشا هنگ
و ه که چه بی وقت رفت زهرا اما
چهره اش اینک شکفته در رخ "ارزنگ"
این پسر نوجوان آن زن زیبا

x x x x x